

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/39/2023
Identifikačné číslo spisu:	6121463738
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6121463738.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35724803, zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53255739, proti žalovanému X. P., narodenému J. zastúpenému advokátom Mgr. Ondrejom Barnom, Stropkov, Zámocká 529/34, o zaplatenie 6.806,64 eura s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-2Csp/24/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. mája 2023 sp. zn. 22CoCsp/12/2023, takto

rozhodol:

I. Dovolenie o d m i e t a.

II. Žalovanému sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (teraz Okresný súd Bardejov) (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 05. októbra 2022 č. k. 2Csp/24/2022-115 žalobu zamietol; a určil, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že z úradnej povinnosti na začiatku konania skúmal vecnú legitimitáciu strán sporu. V prejedávanej veci žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že došlo k platnému zosplatneniu celého dlhu tak, ako skutkovo vymedzoval žalobu, ktorým skutkovým vymedzením žaloby je súd viazaný. Predovšetkým žalobca nepreukázal, že žalovanému do vlastných rúk doručil výzvu podľa citovaného § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“). Nepreukázal, že došlo k účinnému zosplatneniu pohľadávky, pretože práve doručenie takejto výzvy je podmienkou, aby bolo možné zákonným spôsobom vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru vo všeobecnosti. Žalobcovi teda právo na zaplatenie celého dlhu nevzniklo. Taktiež po preskúmaní obsahu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti súd prvej inštancie zistil, že tento právny úkon je neurčitý, pretože v ňom nie je riadne špecifikovaná omeškaná splátka, pre ktorú sa veriteľ rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. S poukazom na ustanovenia § 37 ods. 1 OZ považoval neurčitý právny úkon za neplatný. Taký právny úkon, akým je zosplatnenie celého dlhu, by mal obsahovať dôležitý údaj, a to identifikáciu tej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého

dlhu. Práve totiž od splatnosti tejto splátky sa začína počítať premľacia doba podľa § 103 OZ. Ak nedošlo k zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 OZ, ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a je neplatné podľa § 39 OZ, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi.

1.2. O trovách konania v danej veci súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a úspešnému žalovanému voči neúspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu, rozsudkom z 25. mája 2023 sp. zn. 22CoCsp/12/2023 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že vychádzajúc z právneho úkonu akým je zosplatnenie celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splátky, musí obsahovať aj dôležitý údaj, a to identifikáciu tej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Ak právny úkon zosplatnenia neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatiť, je nejasný, a teda neurčitý, nakoľko vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom stanovenej minimálnej lehoty troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľa, ako aj o tom, kedy začala plynúť trojročná premľacia doba upravená v ust. § 103 vety druhej Občianskeho zákonníka. Záver, podľa ktorého právny úkon zosplatnenia je pre jeho neurčitosť neplatný podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka má oporu vo vykonanom dokazovaní. Za právne bezvýznamný je potrebné považovať poukaz žalobcu na to, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru mohlo dôjsť len vo vzťahu k splátke splatnej dňa 05. 08. 2020, teda tej, ktorá bezprostredne predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti ku dňu 10. 08. 2020. Pri tejto splátke totiž nebola naplnená podmienka vyplývajúca z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a teda v čase vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru nebol žalovaný s touto splátkou v omeškaní viac ako tri mesiace. V danom prípade neboli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatnenie úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. že právnym predchodcom nedošlo k zosplatneniu úveru zákonným spôsobom pre neurčitosť tohto právneho úkonu (§ 37 OZ) z dôvodu chýbajúcej identifikácie nezaplatenej splátky, pre ktorú sa právny predchodca žalobcu rozhodol zosplatiť úver. Pohľadávka sa nestala splatnou pred postúpením, čo znamená neplatné postúpenie pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka a nedostatok aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu, a v konečnom dôsledku zamietnutie žaloby. Odvolací súd sa taktiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca upozornil žalovaného na to, že mieni vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, resp. že by sa takéto upozornenie dostalo do dispozičnej sféry žalovaného. Žalobca síce doložil poštový podací hárok o podaní výzvy pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti zo dňa 09. 07. 2020 na doručovanie, avšak len samotné preukázanie podania tejto výzvy na poštovú prepravu ešte neznamená, že žalovaný mal možnosť sa s jej obsahom oboznámiť. Navyše z podacieho hárku nie je zrejмый odosielateľ poštovej zásielky. Pre preukázanie uvedeného je totiž potrebné, aby žalobca preukázal, že listina došla do dispozičnej sféry žalovaného, a to buď doručenkou alebo kópiou vrátenej listovej zásielky neprevzatej spotrebiteľom v odbernej lehote. Nositeľom dôkazného bremena a možnosti žalovaného oboznámiť sa s obsahom podania je žalobca. Pokiaľ ide o printscreen sledovania doručenia zásielky cez Slovenskú poštu s podacím číslom E., ktorá bola odoslaná 13. 07. 2020 a časovo by zodpovedala momentu pred vyhlásením predčasnej splatnosti, podľa názoru odvolacieho súdu ide o vykázanie administratívnej činnosti Slovenskej pošty bez ohľadu na to, kto v skutočnosti prevzal poštovú zásielku. Skutočnosť, že žalobca vedel preukázať pohyb zásielky, ktorú podľa svojho tvrdenia doručoval žalovanému neznamená, že tým bolo preukázané aj doručenie tejto zásielky žalovanému do jeho dispozičnej sféry. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 54 ods. 2 OZ a najmä na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/45/2012 z 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“. Z uvedených dôvodov nie je možné ani konštatovať, že by vyššie uvedeným právnym posúdením (ne)doručenia výzvy žalovanému pred predčasným zosplatnením, došlo k odňatiu možnosti

žalobcu konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Súd prvej inštancie umožnil stranám sporu predložiť dôkazy na podporu ich tvrdení do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania, následne predložené dôkazy, (vrátane žalobcom predloženej výzvy z 09. 07. 2020, podacích hárkov a dokladov Slovenskej pošty), vyhodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a podľa zisteného skutkového stavu vec právne posúdil. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

2.2. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP.

3.1. Dovolateľ uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to výkladu ust. § 53 ods. 9 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“) v spojení s ust. § 565 OZ v otázke, či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ náležitou takéhoto právneho úkonu, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť tohto právneho úkonu. Žalobca zastáva právny názor, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti konkrétne, ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala. Teda jednoducho povedané, postupcovi, resp. žalobcovi žiadna právna norma neukladala povinnosť v podaní z 11. 08. 2020, ktorou došlo k mimoriadnej splatnosti úveru uviesť splátku, pre ktorú k tomuto zosplatneniu aj došlo.

3.2. Dovolateľ uvádza nadväzujúcu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to právnej otázky, pre ktorú splátku je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ak je dlžníkom spotrebiteľ v prípade, ak došlo k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ, pričom poukazuje na uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/224/2021, 4Cdo/132/2021.

3.3. Dovolací súd pristupuje k výkladu ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ odlišne od právneho posúdenia krajského súdu, kedy vo vyššie citovaných uzneseniach uzavrel, že v spotrebiteľských sporoch veriteľ môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru pre nezaplatenie splátky, ktorá mimoriadnemu zosplatneniu predchádza po dobu troch (3) mesiacov, avšak na účely premlčania podľa ust. § 103 OZ začne plynúť premlčacia doba až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Zároveň, hoci najvyšší súd v uvedených rozhodnutiach neodpovedal priamo na túto otázku, (či je veriteľ v podaní, ktorým sa právo na mimoriadne zosplatnenie uplatňuje povinný uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky), zastal podľa názoru žalobcu názor, že skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej dochádza k uplatneniu uvedeného práva veriteľom nie je náležitou takéhoto právneho úkonu, pretože určenie

splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu tohto práva je otázkou právnou (vyplývajúcou z ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ust. § 565 OZ) a nie otázkou skutkovou a ani prípadné skutkové vymedzenie veriteľom, že toto právo je uplatnené pre nesplnenie inej splátky v ničom neovplyvňuje právny stav veci, t. j. že k uplatneniu tohto práva mohlo dôjsť len vo vzťahu k jedinej splátke - a síce tej, s ktorou je dlžník v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ust. § 565 OZ v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 kalendárne mesiace.

3.4. Podľa právneho názoru dovolateľa je výkladom predmetných ustanovení nepochybné a nesporné, pre ktorú splátku veriteľ vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru, pričom pre úplnosť je potrebné dodať, že premlčacia doba plynie v spotrebiteľských sporoch v prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Veriteľ nie je povinný vedieť správne právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky uplatňuje právo podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ - jeho úlohou je len sledovať splnenie týchto podmienok a ak toto právo uplatní po splnení týchto podmienok, je tento úkon jednoznačne platný, a to bez ohľadu na to, či veriteľ stanovil „splátku“, pre nesplnenie ktorej sa domnieva, že došlo k uplatneniu tohto práva. Uvedené nevyplýva z právnych predpisov a je šikanózne, keďže veriteľ je povinný skutkovo vymedziť stav, avšak právne posúdenie (pričom určenie, pre nesplnenie ktorej splátky napokon došlo k uplatneniu uvedeného práva je výlučne právnym posúdením) je už výhradne vecou súdu. Obdobne vo veciach v ktorých sa riešilo, že pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a od kedy je potrebné počítat začiatok premlčacej doby v spotrebiteľských veciach bolo rozhodnuté aj v uzneseniach najvyššieho súdu so sp. zn. 7Cdo/268/2020, 4Cdo/201/2022, 1Cdo/53/2021, 4Cdo/231/2021, 9Cdo/368/2021, 4Cdo/23/2021, 2Cdo/332/2021, 6Cdo/71/2022, 2Cdo/272/2021, 1Cdo/61/2022, 4Cdo/250/2021, 4Cdo/262/2021, 2Cdo/298/2021, 4Cdo/221/2022, 6Cdo/64/2021, 9Cdo/98/2022, 1Cdo/143/2022, 6Cdo/87/2023. V posudzovanom prípade teda došlo v súlade s ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 05. 05. 2020. Je bez právneho významu, ak by veriteľ v uvedenom podaní „určil“ inú splátku, resp. prípadne aj priamo túto splátku, nakoľko uvedené je bez pochyb právnym posúdením, a to je výlučne vecou súdu. Podľa názoru dovolateľa postupca využil právo podľa § 565 OZ a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s ust. § 565 OZ - a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno prijať iný právny záver ako ten, že v súdenom prípade došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, nedošlo k porušeniu ust. § 525 OZ, k postúpeniu došlo po tom čo sa stal predčasne splatným, a teda nedošlo ani k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný.

3.5. Dovolateľ tiež uvádza, že pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to konkrétne v otázke, či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom (ako nesporným dôkazom v konaní) spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ, a či je možné dohodou zmluvných strán platne dojednať nevyvrátenú domnienku a fikciu. V otázke doručovania do dispozičnej sféry zaujal stanovisko dovolací súd v judikáte publikovanom v zbierke stanovísk NS SR pod R4/2021. Okrem predmetného judikátu dospel NS SR k obdobným právnym záverom o. i. aj v uzneseniach sp. zn. 5Cdo/129/2010 a sp. zn. 1ObdoV/63/2005. Dovolateľ uvádza, že predmetná výzva z 09. 07. 2020 je vedená pod číslom G., ktoré je uvedené v úvode výzvy a slúži ako identifikačný údaj predmetnej písomnosti. Zároveň predmetný podací hárok č. E. potvrdzuje odoslanie uvedenej výzvy v poznámke s rovnakým číslom G XXXXX. Žalobcovi potom nie je zrejmé, prečo krajský súd nepovažoval uvedené za dostatočné preukázanie doručenia predmetnej výzvy. Podľa názoru žalobcu je v konaní právne nesporné, že žalobca relevantne preukázal odoslanie predmetnej výzvy na adresu žalovaného poštovým podacím hárkom podľa dohody zmluvných strán, ako aj screenshot-om o sledovaní zásielky zo stránky pošty. Vo vzťahu k samotnému podaciemu hárku možno analogicky poukázať na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, a to sp. zn. 2Sžf/8/2009, 5Obdo/2/2017, I. ÚS 174/09. Podľa názoru žalobcu je zjavné, že súdna prax v zásade konštantne akceptuje podací hárok ako relevantný dôkaz preukazujúci doručenie zásielky do dispozičnej sféry adresáta, či už sa jedná o doručovanie v režime verejného práva alebo súkromného práva. Na základe vyššie uvedeného žalobca považuje za preukázané, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ak neakceptoval podací hárok ako dôkaz o doručení písomnosti do dispozičnej sféry žalovaného, pričom sa jedná o kardinálnu otázku v konaní, od ktorej závisí úspech žalobcu v predmetnom spore (aktívna legitimácia žalobcu).

3.6. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si vyčísľuje trovy dovolacieho konania do výšky 975,83 eura.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť, a to z nasledujúcich dôvodov:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. V zmysle § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, pričom právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

10. Dovolateľ vo svojom dovolaní namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to „právnej otázky či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom (ako nesporným dôkazom v konaní) spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ, a či je možné dohodou zmluvných strán platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku a fikciu“. Dovolateľ pritom poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu R4/2021, 5Cdo/129/2010, 1ObdoV/63/2005, 2Sžf/8/2009, 5Obdo/2/2017, I. ÚS 174/09.

11. V zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

12. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017; podobne tiež napr. 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017).

12.1. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (R 83/2018). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

12.2. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

13. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, čo sa považuje za ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu. Do tohto pojmu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

14. Zhrnúc vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

15. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že najvyšší súd môže pri posúdení prípustnosti dovolania zohľadňovať aj tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil (k tomu pozri I. ÚS 51/2020).

16. Keďže dovolateľom nastolená právna otázka bola rozhodujúca pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, dovolací súd v ďalšom skúmal, či žalobca opodstatnene vytýkal, že pri riešení tejto otázky zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ale aj dôvodné (§ 432 ods. 2 CSP).

17. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

17.1. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

18. V uznesení najvyššieho súdu z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010 dovolací súd dôvodil, že „...Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i nedoručený (neprevzatý) prejav vôle pôsobí (je právne účinný) voči jeho adresátovi. K účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať.“

19. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí z 30. apríla 2007 sp. zn. 1ObdoV/63/2005 dospel k záveru, že „Podľa ustálenej judikatúry jedným z dôvodov na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti súdom môže byť aj nedodržanie postupu na zvolanie valného zhromaždenia určeného zákonom alebo spoločenskou zmluvou. O takýto prípad nejde, ak písomná pozvánka bola zaslaná spoločníkovi v súlade so spoločenskou zmluvou poštou na ním udanú adresu jeho bydliska tak, aby ju dostal v určenej lehote pred konaním valného zhromaždenia, aj keď si zásielku v odbernej lehote nevyzdvihol. Uložením zásielky na pošte sa pozvánka dostala do dispozície spoločníka, čím bol naplnený postup pre zvolávanie valného zhromaždenia upravený spoločenskou zmluvou.“

20. V judikáte z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020 publikovanom v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR pod R4/2021 v otázke fikcie doručenia spotrebiteľovi zaujal najvyšší súd stanovisko: „Ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa.“

20.1. Dovolací súd v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že: „Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy dorúčením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát

skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať." Dovolací súd v tomto rozhodnutí teda vyslovil, že adresát musí mať možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle odosielateľa, teda aby sa tento prejav vôle dostal do jeho dispozičnej sféry, pričom povinnosťou odosielateľa je preukázať doručenie prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta, (teda nie je nutné preukazovať doručenie priamo do vlastných rúk adresáta). Preukázanie takto definovaného účinného doručenia však nie je možné zamieňať s preukázaním odoslania prejavu vôle. Z týchto záverov vychádzal aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí, správne ich interpretoval a aplikoval na prejednávajúcu vec.

20.2. Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov uzatvára, že právne závery, ktoré sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, nenasvedčujú tomu, že by sa odvolací súd odklonil od všeobecných konštatovaní a právnych záverov dovolacieho súdu vyjadrených vo vyššie citovaných rozhodnutiach, práve naopak v plnom rozsahu ich rešpektoval.

21. V rozhodnutí sp. zn. 2Sžf/8/2009 zo 6. júla 2010 najvyšší súd uviedol, že „je na účastníkovi konania, aby preukázal odoslanie podania súdu, či už podacím lístkom, predložením druhopisu podania s potvrdením podateľne súdu o prevzatí zásielky doručenej osobne, predložením výpisu z elektronickej pošty o odoslaní zásielky alebo predložením telefaxového potvrdenia o bezchybnom odoslaní podania spolu s potvrdením, že podanie bolo odoslané príslušnému súdu s výsledkom doručenia".

22. V rozhodnutí sp. zn. 5Obdo/2/2017 z 30. januára 2018 najvyšší súd uviedol, že „Výkonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že pozvánka na zhromaždenie žalovaného - spoločnosti s ručením obmedzeným - bola žalobcovi zaslaná na jeho adresu uvedenú v spoločenskej zmluve doporučené poštou 22. mája 2014, o čom svedčí podací lístok. Zároveň vyslovil záver, že „odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa sa podľa dovolacieho súdu venovalo detailne posúdeniu plynutia času a dôsledkom doručovania. Súd zisťoval okrem súladu doručovania pozvánky na adresu spoločníka uvedenú v spoločenskej zmluve aj to, či mal žalobca skutočne možnosť oboznámiť sa s doručovanou zásielkou, t. j. či pošta splnila svoju povinnosť riadne doručovať, keďže sa zásielka spoločnosti vrátila ako nedoručená. Po vyhodnotení, že žalovaný si svoju povinnosť riadne splnil, zásielka sa dostala do sféry dispozície žalobcu, a tento tak mal vytvorenú možnosť zúčastniť sa valného zhromaždenia, žalobu zamietol".

23. V uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 174/09-19 z 24. júna 2009, ústavný súd konštatoval, že „navrhovateľ preukazuje splnenie svojej povinnosti podať podľa čl. 7 ods. 1 v spojení s čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu do 31. marca písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov za predchádzajúci kalendárny rok v rozsahu vyplývajúcom z čl. 7 ods. 1 a čl. 7 ods. 4 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu predloženým podacím lístkom č. XXXXXXXX. z 27. februára 2008".

24. V rozhodnutiach uvedených v bodoch 21.- 23. je riešená otázka odoslania podania, nie jeho doručenia, preto odkaz dovolateľa na uvedené rozhodnutia je bez relevancie z hľadiska ním tvrdeného odklonu.

25. Dovolací súd zdôrazňuje, že žalobca v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím

súdom v otázke, či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ. Odvolací súd poukázal na to, že žalobca síce doložil poštový podací hárk o podaní predmetnej na doručovanie, avšak len samotné preukázanie podania tejto výzvy na poštovú prepravu ešte neznamená, že žalovaný mal možnosť sa s jej obsahom oboznámiť. Podľa odvolacieho súdu z podacieho hárku navyše nie je zrejmý odosielateľ poštovej zásielky. Dovolateľom formulovaná právna otázka obsahuje vnútornú rozpornosť, pretože jej prvá časť, ktorú možno nazvať hypotetickým predpokladom, konštatuje preukázanú skutočnosť (doručenie preukázané podacím hárkom), ktorá však vôbec nekorešponduje skutočnostiam preukázaným v tomto konaní tak, ako ich zistil odvolací súd a konštatoval v odôvodnení napadnutého rozsudku. Uvedené závery dovolacieho súdu nepodporujú tvrdenia žalobcu v dovolaní, práve naopak, sú s nimi v priamom protiklade.

26. Dovolací súd opakovane uvádza, že dovolateľ je zo zákona povinný nielen uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne (a vyložiť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia), ale tiež konfrontovať túto nesprávnosť s doterajšou rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu, lebo tomu patrí úloha zjednocovať rozhodovaciu prax súdov v civilnom konaní. Podľa toho je dovolateľ povinný vymedziť, v čom vidí splnenie predpokladov prípustnosti dovolania. Pokiaľ dovolateľ uplatňuje dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, mal by v dovolaní uviesť, ktorý z predpokladov vymedzených v tomto ustanovení je naplnený a prečo. Povedané inými slovami, dovolateľ je povinný jasne a zrozumiteľne vymedziť relevantnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu a uviesť, v čom sa odvolací súd odchýlil od tejto relevantnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V prejednáwanej veci však takto žalobca nepostupoval a odlišnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej by sa mal odvolací súd odchýliť, nevymedzil. Rozhodnutia dovolacieho súdu, o ktoré žalobca opieral dôvodnosť dovolania, žiadnym spôsobom nenapĺňajú definíčné znaky podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože v nich dovolací súd nevyslovil také právne závery, od ktorých by sa v prejednáwanej veci odvolací súd odchýlil. Žalobcom uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP preto nie je prípustný, pretože neexistuje dovolateľom tvrdený rozpor záverov odvolacieho súdu s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

26.1. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene tvrdí dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, majúci za to, že odvolací súd sa pri vyriešení otázky splnenia podmienky doručenia výzvy-upozornenia odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

27. Dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritornému dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

27.1. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú, (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

27.2. Záver o tom, či dovolateľom tvrdená právna otázka predstavuje právnú otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, ktorá je významná pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci

subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver dovolacieho súdu, (rovnako ako to platí aj pre ostatné podmienky prípustnosti dovolania), pričom dovolací súd tento záver konštatuje pri zohľadnení skutkového stavu ustáleného súdmi nižšej inšancie a „nosných“ dôvodov uvedených v rozhodnutí odvolacieho súdu, (t. j. dôvodov, pre ktoré odvolací súd rozhodol tak, ako rozhodol), v nadväznosti na dovolateľom predloženú právnu argumentáciu. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom napr. 3Obdo/28/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP.

28. Dovolateľ ako ďalšie právne otázky označil:

- výkladu ust. § 53 ods. 9 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“) v spojení s ust. § 565 OZ v otázke, či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ náležitou takéhoto právneho úkonu, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť tohto právneho úkonu; a na to nadväzujúcu otázku,
- pre ktorú splátku je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ak je dlžníkom spotrebiteľ v prípade, ak došlo k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ.

29. Dovolací súd, ako už bolo uvedené, pre účely tohto dovolacieho konania opätovne zdôrazňuje, že pri dovolacej námietke v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí ísť o otázku, na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Súd prvej inšancie spolu s odvolacím súdom ale dospeli k záveru, že dovolateľ v danom konaní nepreukázal, že žalovanému do vlastných rúk doručil výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Nepreukázal teda, že došlo k účinnému zosplatneniu pohľadávky, pretože práve doručenie takejto výzvy je podmienkou, aby bolo možné zákonným spôsobom vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru vo všeobecnosti. Už z tejto argumentácie súdov nižšej inšancie je zrejmé, že dovolaním napadnuté rozhodnutie nespočívalo na vyriešení predmetných otázok, (uvedených v bode 26.), nakoľko žalobcovi právo na zaplatenie celého dlhu nevzniklo, keďže nedošlo k účinnému zosplatneniu pohľadávky práve pre nepreukázanie doručenia takejto výzvy. Nedostatočné splnenie všetkých zákonných podmienok pre zosplatnenie úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka sú v danom zmysle uvedené odvolacím súdom len ako argument navyše.

29.1. Je teda zrejmé, že v tomto prípade nejde o právne otázky, od ktorých by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Takto nastolené právne otázky uvedené kritérium právnej otázky nespĺňajú a ich formulácia opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy odvolacieho (i prvoinštančného) súdu. V dôsledku toho, pokiaľ ide o tieto otázky, nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z § 421 ods. 1 CSP.

30. Dovolací súd uzatvára, že dovolacia argumentácia z uvedených dôvodov nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP, a preto na podklade dovolania žalobcu nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum podľa § 421 ods.1 písm. b) CSP.

31. So zreteľom na uvedené dovolací súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol v zmysle § 447 písm. c) CSP.

32. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému dovolací súd voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu v dovolacom konaní trovy nevznikli (§ 255 ods. 1 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.